

Şu ayakkabılarımı alıp geri dön. Bu duvarın arkasında, gönülden inanarak “Lâ ilâhe illallah” diyen kime rastlarsan, onu cennetle müjdele!”

Ebu Hureyre -radiyallahu anh- şöyle dedi: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in etrafında, Ebu Bekir ve Ömer -radiyallahu anhumâ-'nın da bulunduğu bir grup insanla oturuyorduk. Bir ara Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- aramızdan kalkıp gitti.

Uzunca bir süre dönmeyince, başına kötü bir iş gelmesinden korktuk ve telaşla yerimizden kalktık. Bu endişeyi ilk duyan bendim. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'i araya araya Ensar'dan Neccâr oğullarına ait bir bahçeye geldim. Giriş kapısını arayarak bahçenin etrafını dolandım, fakat bir kapı bulamadım. Bahçenin dışındaki bir kuyudan içeriye su veren küçük bir ark gördüm ve oradan büzülerek Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına girdim. «Ebu Hureyre! Sen misin?» diye sordu. Evet, yâ Rasûlallah! dedim. «Ne haber?» dedi. Aramızda otururken kalkıp gittin. Geri dönmediğini görünce, sana bir kötülük yapılmasından korkup telaşlandık. İlk endişe duyan da ben oldum.

Kalkıp bu bahçeye geldim ve tilki gibi iki büklüm içeri girdim. Diğerleri de arkadan geliyor, dedim. Rasûl-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Ebu Hureyre!» diye seslendikten sonra ayakkabılarını çıkarıp verdi ve şunları söyledi: «Şu ayakkabılarımı alıp geri dön. Bu duvarın arkasında, gönülden inanarak “Lâ ilâhe illallah” diyen kime rastlarsan, onu cennetle müjdele!» Hadisi tamamıyla zikretmiştir.

[Sahih Hadis] [Müslim rivayet etmiştir]

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- etrafında Ebu Bekir ve Ömer -radiyallahu anhumâ-'nın da bulunduğu bir grup insanla birlikte oturuyordu. Bir ara Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- aralarından kalkıp gitti. Uzunca bir süre dönmeyince, Allah Rasulü -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yolunu birilerinin kesmiş olmasından korktular. Çünkü Allah Rasulü -sallallahu aleyhi ve sellem- münafıklar ve din düşmanları tarafından (zarar vermek için) talep edilen birisiydi. Sahabeler telaşla yerlerinden kalktılar. İlk endişe duyan Ebu Hureyre -radiyallahu anh- oldu. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'i araya araya Ensar'dan Neccâr oğullarına ait bir bahçeye geldi. Giriş kapısını arayarak bahçenin etrafını dolandı; fakat bir kapı bulamadı. Ancak bahçenin dışındaki bir kuyudan içeriye su veren küçük bir ark gördü ve oradan büzülerek Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanına girdi. «Ebû Hüreyre! Sen misin?» diye sordu. Evet, yâ Rasûlallah! dedi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- doğru söylediğine işaret olması için ona ayakkabılarını vererek şunları söyledi: «Şu ayakkabılarımı alıp geri dön. Bu duvarın arkasında, gönülden inanarak “Lâ ilâhe illallah” diyen kime rastlarsan, onu cennetle müjdele!» Çünkü bu sözü gönülden inanarak söyleyen kimse şüphesiz Allah'ın emirlerini yerine getirir ve yasakladıklarından da sakınır. Çünkü o kimse

Allah'tan başka hak ilah yok demektir. Eğer bu azametli kelimenin manası bu ise şüphesiz ki o kimse hiçbir şeyi ortak koşmadan yalnızca Allah'a ibadet edecektir. Her kim de gönülden iman etmeden sadece bunu diliyle söyledi ise o kimseye fayda vermez.

<https://sunnah.global/hadeeth/tr/show/10094>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

